

- odniesienie się do istoty skargi i stwierdzenie nieważności decyzji 2019/2109/WPZiB⁽¹⁾ w zakresie, w jakim pozostawia ona nazwisko wnoszącego odwołanie w pkt 8 załącznika do decyzji 2020/788/WPZiB, a także rozporządzenia wykonawczego 2019/2101/UE⁽²⁾ w zakresie, w jakim pozostawia ono nazwisko wnoszącego odwołanie w pkt 8 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi dwa zarzuty prawne, dotyczące naruszenia prawa do obrony i oczywistego błędu w ocenie.

Jeżeli chodzi o zarzut pierwszy, wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył jego prawo do obrony, a w szczególności prawo do bycia wysłuchanym, ponieważ nie wyciągnął odpowiednich wniosków z faktu, że Rada – nie dokonując koniecznych weryfikacji, w szczególności w drodze przesłuchania – pozbawiła prawo do bycia wysłuchanym jego istoty, a w konsekwencji postępowanie prowadzące do przedłużenia wpisu mogło zakończyć się inaczej.

Jeżeli chodzi o zarzut drugi, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie wziął pod uwagę okoliczności, że środki tymczasowe mają charakter zabezpieczający i z definicji tymczasowy, a ich ważność jest zawsze uzależniona od utrzymania się okoliczności faktycznych i prawnych, które leżały u podstaw ich przyjęcia, a także od konieczności ich utrzymania na potrzeby realizacji związanego z nimi celu; ponieważ nie stwierdził, że informacje i dowody przedstawione przez Radę w żaden sposób nie mogły uzasadnić jakiegokolwiek zachowania objętego kryterium umieszczenia w spornych wykazach, mianowicie czynów stanowiących poważne naruszenie praw człowieka; ponieważ nie wytknął Radzie faktu, że nie zbadała ona informacji i dowodów przekazanych przez wnoszącego odwołanie w ramach procedury przeglądu i nie przeprowadziła na tej podstawie własnych weryfikacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/2109 z dnia 9 grudnia 2019 r. zmieniająca decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2019, L 318, s. 134).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/2101 z dnia 9 grudnia 2019 r. w sprawie wykonania art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2019, L 318, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 24 listopada 2021 r. – MK

(Sprawa C-709/21)

(2022/C 51/31)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Pitești

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MK

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada niezawisłości sędziowskiej ustanowiona w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 148 ust. 2 konstytucji Rumunii w wykładni dokonanej przez Curtea Constituțională (trybunał konstytucyjny) w orzeczeniu nr 390/2021, zgodnie z którym sądy krajowe nie są uprawnione do badania zgodności przepisu krajowego, uznanego za zgodny z konstytucją na mocy orzeczenia Curtea Constituțională, z przepisami prawa Unii Europejskiej?

- 2) Czy zasada niezawisłości sędziowskiej ustanowiona w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 99 lit. §) rumuńskiej ustawy nr 303/2004 o statusie sędziów i prokuratorów, który umożliwia wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i nałożenie kary dyscyplinarnej na sędziego za niewykonanie orzeczenia Curtea Constituțională (trybunału konstytucyjnego), w przypadku gdy sędzia ten ma uznać pierwszeństwo stosowania prawa Unii Europejskiej względem uzasadnienia orzeczenia Curtea Constituțională, a zatem przepisu krajowego, który pozbawia tego sędziego uprawnienia do zastosowania wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), któremu przyznaje pierwszeństwo?
- 3) Czy zasada niezawisłości sędziowskiej ustanowiona w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie krajowym praktykom sądowym zabraniającym sędziemu, pod groźbą konsekwencji dyscyplinarnych, stosowania orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w postępowaniu karnym, obejmującym spór dotyczący rozsądnego czasu trwania postępowania karnego, który został uregulowany w art. 488¹ rumuńskiego kodeksu postępowania karnego?

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-448/18, Ryanair i in./Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia 2021 r. przez Ryanair DAC, Airport Marketing Services Ltd, FR Financing (Malta) Ltd

(Sprawa C-758/21 P)

(2022/C 51/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ryanair DAC, Airport Marketing Services Ltd, FR Financing (Malta) Ltd (przedstawiciele: E. Vahida, avocat, B. Byrne, advocaat, i S. Rating, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności art. 5 i 6 oraz art. 9, 10 i 11 decyzji Komisji (UE), 2018/628 (zaskarżonej decyzji) ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszących odwołanie, lub tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; w każdym razie
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie w jego ramach oraz w związku z postępowaniem w sprawie T-448/18.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnoszący je podnoszą cztery zarzuty.

Po pierwsze, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa odrzucając jako niedopuszczalne i, z tego względu, pomijając w ramach przeprowadzanej przezeń kontroli kluczowe dowody przedstawione przez wnoszących odwołanie przed zamknięciem ustnego etapu postępowania przed Sądem. Sąd: dopuścił się naruszenia prawa pomijając czy też nienależycie uwzględniając zasady prawne leżące u podstaw przepisów ustanowionych w art. 85 § 1–3 swego regulaminu postępowania oraz pomijając orzecznictwo, w którym zastosowano te przepisy.

Po drugie, Sąd miał dokonać błędnej wykładni art. 17 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ oraz błędnie stosując art. 296 TFUE stwierdzając odpowiednio, że: i) Komisja nie dopuściła się naruszenia mającego zastosowanie okresu przedawnienia dla odzyskania pomocy oraz; ii) dostatecznie uzasadniła zaskarżoną decyzję w tym względzie.